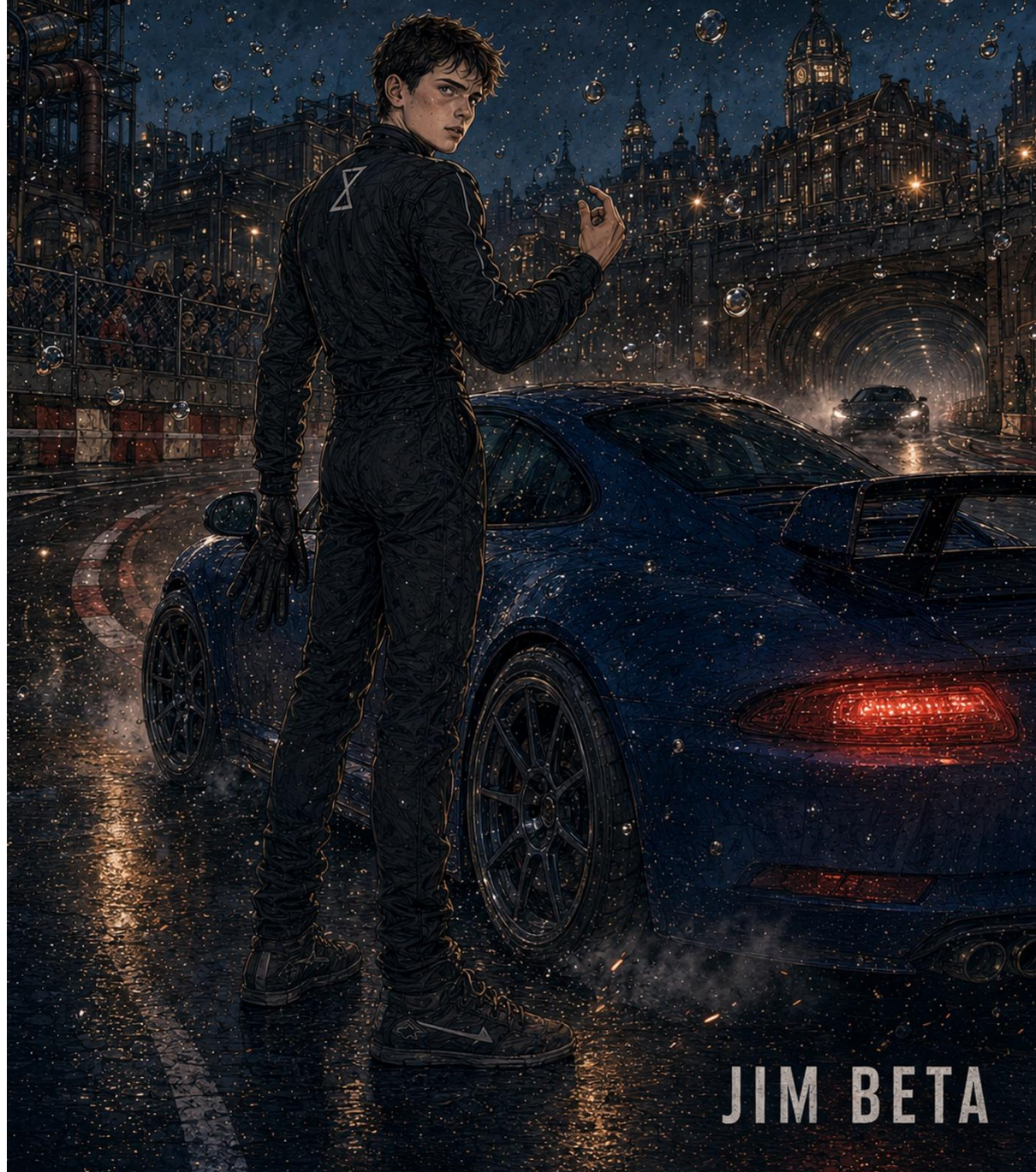

DE LAATSTE KNIP

WAT ALS JE ELKE FOUT KON UITWISSEN?

JIM BETA

Dave is de onverslaanbare ster van Europa's illegale stratencircuits. Niemand kent het geheim achter zijn onmogelijke overwinningen: met één knip kan hij de tijd stilzetten. Maar terwijl roem en rijkdom groeien, raakt hij steeds verder verwijderd van de wereld om hem heen. Wanneer een mysterieuze uitdager hem tot een eerlijke race dwingt, ontdekt Dave dat zelfs tijd een prijs kan eisen.

De Laatste Knip

Hoofdstuk 1 – De dag waarop de wereld zweeg

Lang voordat Europa hem kende als De Onverslaanbare, was Dave gewoon een ongeduldige jongen van zestien. Hij woonde met zijn moeder in een klein appartement boven een gesloten wasserette aan de rand van de stad. Zijn vader was jaren eerder vertrokken en had behalve enkele vergeelde foto's en een oude gereedschapskist weinig achtergelaten. Dave sprak zelden over hem. Wanneer iemand ernaar vroeg, haalde hij zijn schouders op en zei hij dat sommige mensen nu eenmaal niet gemaakt waren om te blijven.

Dave zelf was vooral niet gemaakt om stil te staan.

Hij fietste sneller dan zijn vrienden en liep sneller dan zijn klasgenoten. Wachten vond hij tijdverspilling. Rode verkeerslichten, trage kassiers, aarzelende leraren en mensen die midden op een voetpad bleven praten, konden hem razend maken. De wereld leek voortdurend op de rem te staan, terwijl in hem alles vooruit wilde.

Op een regenachtige dinsdagavond reed hij na school naar huis. Het water stroomde langs de stoepranden en de lichten van winkels weerspiegelden in het natte asfalt. Dave droeg geen helm.

Zijn jas stond open en zijn achterlicht werkte al weken niet meer, maar hij trapte alsof hij deelnam aan een wedstrijd die alleen in zijn hoofd bestond.

Bij het kruispunt aan de oude brouwerij sprong het licht op rood.

Dave zag het.

Hij zag ook dat er geen auto's leken aan te komen.

In plaats van te remmen, ging hij op de pedalen staan.

Op hetzelfde ogenblik schoot van links een vrachtwagen door het rode licht. Het voertuig dook op uit de regen als een grijs monster. De koplampen verblindden hem. Dave kneep in zijn remmen, maar zijn banden gleden over het natte wegdek. Hij wist onmiddellijk dat hij niet meer op tijd kon stoppen.

Er was geen ruimte om uit te wijken.

Geen tijd om na te denken.

Alleen paniek.

Zijn duim gleed langs zijn middelvinger.

Knip.

De wereld zweeg.

Niet langzaam. Niet geleidelijk. Alles stond van het ene ogenblik op het andere volledig stil. De vrachtwagen bevond zich nog geen meter van hem vandaan. Regen hing onbeweeglijk in de lucht, iedere druppel helder als een glazen kraal. Een opspattende plas vormde een glinsterende kroon rond het voorwiel van zijn fiets.

Dave bleef met beide voeten op de pedalen zitten. Zijn hart bonsde zo hard dat het pijn deed.

Hij verwachtte dat de vrachtwagen hem alsnog zou raken, maar er gebeurde niets. De motor maakte geen geluid. De banden draaiden niet. Achter de voorruit zat de chauffeur met open mond en grote ogen naar hem te kijken, bevroren in een uitdrukking van ontzetting.

Dave zette voorzichtig één voet op de grond.

“Hallo?”

Zijn stem klonk vreemd in de volkomen stilte.

Hij stapte van zijn fiets en liep naar de vrachtwagen. De regen raakte hem niet. De druppels weken uiteen wanneer hij erdoorheen liep en bleven daarna op een andere plaats in de lucht hangen. Hij zwaaide voor het gezicht van de chauffeur, maar de man reageerde niet.

Dave legde zijn hand tegen de motorkap. Het metaal voelde warm.

Hij trok zijn fiets opzij, zette die tegen een lantaarnpaal en ging op de stoep staan. Daar keek hij naar zijn vingers. Hij wist niet waarom hij had geknipt. Het was een reflex geweest, een beweging zonder bedoeling.

Hij deed het opnieuw.

Knip.

Geluid sloeg als een golf over hem heen. De vrachtwagen raasde door het kruispunt, het opspattende water kletterde tegen de gevels en de regen viel verder alsof er nooit iets was gebeurd. De chauffeur remde enkele meters verder en keek geschrokken in zijn spiegel.

Dave stond veilig op het voetpad.

Hij pakte zijn fiets en rende naar huis.

Die nacht sliep hij nauwelijks. Hij lag naar zijn vingers te kijken en probeerde zichzelf ervan te overtuigen dat hij zich alles had verbeeld. Misschien had de vrachtwagen op tijd geremd. Misschien was hij gevallen en had hij zijn hoofd gestoten. Misschien bestond er een logische verklaring die hij later zou begrijpen.

De volgende ochtend zette hij in zijn slaapkamer een leeg blikje op de vensterbank. Hij wachtte tot een windvlaag het naar beneden blies.

Knip.

Het blikje bleef halverwege zijn val hangen.

Dave liep eromheen. Hij raakte het voorzichtig aan en voelde weerstand, alsof het voorwerp vastzat in onzichtbare stroop.

Vanaf dat ogenblik wist Dave dat het echt was.

Eerst was hij bang. Hij beloofde zichzelf zijn gave alleen in noodgevallen te gebruiken. Die belofte hield drie dagen stand.

Tijdens een wiskundetoets staarde hij naar een vraag waarop hij het antwoord niet kende. De klok aan de muur tikte. De leraar liep tussen de banken. Dave keek naar de beste leerling van de klas, twee rijen verderop.

Een kleine knip was voldoende.

Hij stond op, liep naar haar tafel en las de oplossing. Daarna keerde hij terug naar zijn plaats, schreef het antwoord op en bracht de tijd weer op gang.

Niemand merkte iets.

De week daarna voorkwam hij dat een bord uit de handen van zijn moeder viel. Hij gebruikte zijn gave om een gemiste bus toch te halen. Iedere keer voelde het gemakkelijker. Natuurlijker.

Ook de angst verdween.

Op een middag ontdekte Dave dat hij tijdens de stilgezette tijd voorwerpen kon verplaatsen. Zware dingen boden meer weerstand, maar met genoeg kracht kon hij ze verschuiven. Een vallend glas kon hij rechtzetten. Een rollende bal kon hij van richting veranderen. Zelfs een rijdende fiets kon hij enkele centimeters opzij duwen.

De mogelijkheden leken eindeloos.

Er waren ook vreemde beperkingen. Elektrische apparaten werkten niet. De knoppen van zijn telefoon reageerden, maar het scherm veranderde niet. Water kon hij aanraken, maar niet normaal laten stromen. Mensen waren warm en levend, al waren hun lichamen onbeweeglijk. Hij hoorde hun ademhaling niet en voelde geen hartslag wanneer hij twee vingers tegen hun hals legde.

Toch was Dave nooit bang dat ze dood waren.

Hij wist dat ze wachtten.

De hele wereld wachtte op hem.

Op zijn achttiende nam een oudere klasgenoot hem mee naar een illegale straatrace op een verlaten fabrieksterrein. Hoewel Dave zijn rijbewijs nog maar enkele maanden had, mocht hij een oefenronde rijden in een oude, opgevoerde hatchback.

Zodra hij achter het stuur zat, veranderde er iets in hem.

De trillingen van de motor trokken door zijn armen. De geur van rubber, benzine en warm metaal voelde vertrouwd er dan het appartement waarin hij was opgegroeid. Hij hield van de directe reactie van de wagen, van het gewicht dat zich in een bocht verplaatste en van het korte ogenblik waarop snelheid alle andere gedachten verdreef.

Dave bleek talent te hebben. Echt talent.

Maar talent alleen was voor hem niet voldoende.

Tijdens zijn eerste race miste hij een bocht. Zijn achterwielen verloren grip en de betonnen wand kwam snel dichterbij. Zijn oude angst keerde terug.

Knip.

De wagen verstijfde midden in zijn slip.

Dave stapte uit, liep om de auto heen en bekeek zijn positie. Met veel moeite duwde hij de achterkant enkele centimeters opzij. Daarna ging hij opnieuw achter het stuur zitten, draaide het stuur in de juiste richting en knipte.

De auto schoot rakelings langs de muur.

Dave won de race met minder dan een seconde voorsprong.

Het publiek juichte. Andere racers sloegen hem op de schouders en vroegen waar hij zo had leren rijden. Dave glimlachte en zei dat hij altijd al sneller was geweest dan de rest.

Die nacht begreep hij waarvoor zijn gave bestemd leek.

Niet voor toetsen.

Niet voor bussen.

Niet eens om zijn leven te redden.

Ze was er om hem onverslaanbaar te maken.

Hoofdstuk 2 – De Onverslaanbare

Twee jaar later kende bijna iedereen in het Europese straatracecircuit zijn naam.

Dave reed in Parijs onder spoorwegbruggen, in Berlijn door verlaten industrieterreinen en in Brussel door tunnels die slechts enkele minuten voor het gewone verkeer werden afgesloten. Hij verscheen vlak voor de start, sprak weinig en verdween meestal voordat de politie arriveerde. Waar hij reed, won hij.

Altijd.

Zonder uitzondering.

De mensen noemden hem eerst Geluksvogel. Daarna Het Wonderkind. Uiteindelijk bleef slechts één bijnaam over: De Onverslaanbare.

Dave moedigde de legende aan. Hij droeg een zwarte raceoverall zonder opvallende kleuren en liet op de rug één zilveren zandloper borduren. Zijn wagen was donkerblauw, laag en krachtig, met een motor waarvan het geluid door tunnels rolde als naderend onweer. Op foto's keek hij zelden recht in de camera. Hij wist dat afstandelijkheid mensen nieuwsgierig maakte.

Voor iedere race voerde hij hetzelfde ritueel uit.

Hij controleerde zijn spiegels, trok zijn handschoenen strak en legde beide handen op het stuur. Wanneer het startsein klonk, gaf hij alles wat hij werkelijk kon. Hij wilde zichzelf blijven wijsmaken dat zijn talent hem naar voren bracht.

Pas wanneer een tegenstander hem dreigde in te halen of een bocht verkeerd uitviel, gebruikte hij zijn zekerheid.

Knip.

De motoren zwegen.

Vlammen bleven roerloos in uitlaten hangen. Stof, regen en rook veranderden in onbeweeglijke wolken. Het publiek stond langs de route als een verzameling levensechte standbeelden.

Dave stapte uit.

Soms liep hij eerst langs de andere racers. Hij bestudeerde hun gezichten, hun handen rond de sturen en de spanning in hun schouders. Sommigen keken vastberaden. Anderen leken bang. Zij riskeerden werkelijk hun leven, terwijl hij zelf altijd over een nooduitgang beschikte.

In het begin had hij daarvoor respect.

Later begon hij hen uit te lachen.

"Je had geen kans," fluisterde hij soms door een open zijraam.

Daarna keerde hij terug naar zijn wagen. Hij verwijderde brokstukken van de weg, verplaatste een markering of corrigeerde de positie van zijn auto. Wanneer hij opnieuw knipte, zag het publiek slechts een onmogelijke manoeuvre. Dave schoot door een opening die een seconde eerder niet bestond of kwam uit een bocht met een snelheid die iedere natuurwet leek te tarten.

Na elke overwinning groeide zijn reputatie.

Eerst verdiende hij alleen prijzengeld dat in enveloppen werd uitbetaald. Daarna verschenen sponsors die niet wilden weten waar de races plaatsvonden, zolang hun producten maar zichtbaar waren. Een bandenfabrikant bood hem materiaal aan. Een energiedrank betaalde voor interviews. Filmpjes van zijn wedstrijden werden miljoenen keren bekeken.

Dave verhuisde naar een modern appartement met glazen wanden en uitzicht over de stad. Hij kocht horloges die duurder waren dan de woning van zijn moeder en auto's die hij nauwelijks gebruikte. Zijn gezicht verscheen op posters in garages en slaapkamers. Jongeren droegen jassen met zilveren zandlopers en oefenden zijn rustige glimlach voor hun spiegels.

Het publiek zag een wonder.

De andere racers zagen een doelwit.

Tijdens een wedstrijd in Lyon daagde de Franse coureur Sofia Laurent hem uit. Ze was enkele jaren ouder dan Dave en stond bekend om haar technische precisie. Haar rode wagen was minder krachtig, maar ze kende iedere bocht van de route.

Sofia bleef drie ronden vlak achter hem.

In de laatste bocht zette ze haar wagen naast de zijne. Dave keek door zijn raam en zag hoe geconcentreerd ze was. Geen angst, geen aarzeling. Alleen volledige aandacht.

Een ogenblik overwoog hij haar eerlijk te laten winnen.

Toen knipte hij.

Hij stapte uit en liep naar haar auto. Sofia's handen hielden het stuur stevig vast. Haar ogen waren op de weg gericht. Dave boog zich naar het geopende raam.

"Het spijt me," zei hij.

Hij liep terug, verplaatste twee losse kunststofblokken aan de binnenkant van de bocht en zette zijn auto in de ideale lijn. Na de tweede knip won hij met drie tienden van een seconde.

Na afloop kwam Sofia naast hem staan.

"Je remde te laat," zei ze.

Dave nam een fles water van een medewerker aan. "Blijkbaar niet."

"Ik zag je auto uitbreken."

"Dan heb je niet goed gekeken."

Sofia kneep haar ogen samen. "Iedereen maakt fouten."

"Dat is het verschil tussen iedereen en mij."

Hij liep weg voordat ze kon antwoorden, maar haar woorden bleven bij hem.

Iedereen maakt fouten.

Dave wist dat dit waar was. Hij maakte er tientallen. Alleen kregen zijn fouten nooit de kans om te bestaan.

Roem bracht mensen in zijn omgeving, maar niemand werkelijk dichtbij.

Journalisten wilden weten hoe hij trainde. Sponsors wilden dat hij glimlachte. Fans wilden foto's, handtekeningen of een aanraking. Andere racers wilden hem verslaan. Zelfs zijn moeder sprak steeds vaker over de man op de posters in plaats van over haar zoon.

Dave kon hen niet vertellen wat hij werkelijk deed.

Hij kon niet uitleggen dat hij soms midden in een gesprek knipte, alleen om even aan de verwachtingen te ontsnappen. Dan liep hij door een kamer vol onbeweeglijke mensen en bekeek hij hun gezichten zonder de maskers die beweging hun gaf.

Tijdens een sponsordiner stond een directeur met geheven glas een lofrede op hem uit te spreken. Dave stopte de tijd midden in het applaus. Hij liep tussen de tafels door, pakte een stukje brood van een bord en ging op een vensterbank zitten.

Honderd mensen glimlachten naar een plaats waar hij niet meer stond.

Hij keek naar hen en voelde niets.

Geen trots.

Geen dankbaarheid.

Alleen afstand.

Hij bleef bijna een uur in de stilte zitten voordat hij terugkeerde naar zijn stoel. Toen hij opnieuw knipte, barstte het applaus los.

Dave glimlachte precies zoals van hem werd verwacht.

Na die avond besloot hij te testen hoelang hij de tijd kon laten stilstaan.

Eerst bleef hij tien minuten weg. Daarna een uur. Vervolgens een hele nacht, voor zover een nacht zonder bewegende klok nog een nacht kon worden genoemd. Zijn lichaam gedroeg zich anders in de stilte. Hij werd moe, maar veel trager. Honger ontstond als een vage herinnering in plaats van een dringende behoefte. Hij kon slapen, al leek dat eerder een keuze dan een noodzaak.

Tijdens een stilgezet moment wandelde hij van zijn appartement naar de andere kant van de stad. Hij liep over een druk kruispunt waar auto's als metalen beelden stonden. In een café rookte koffie zonder af te koelen. Op een plein hing een zwerm duiven boven de stenen.

Dave liep urenlang tussen mensen die hem niet konden zien.

Hij las berichten over hun schouders mee. Hij bekeek foto's op telefoons en luisterde naar de stilte van gesprekken die nooit verdergingen. Soms verplaatste hij een tas of draaide hij een stoel om. Wanneer hij de tijd hervatte, keek hij toe hoe mensen verbaasd reageerden.

Het voelde als een spel.

Tot hij tijdens een lange wandeling langs een etalage kwam en zijn spiegelbeeld niet onmiddellijk met hem meebewoog.

Dave bleef staan.

Zijn spiegelbeeld zette nog één stap.

Daarna stopte het eveneens.

Hij draaide zijn hoofd naar links. De figuur in het glas volgde een fractie te laat.

Een koude rilling trok over zijn rug.

Dave knipte haastig.

De stad kwam tot leven. Een tram ratelde voorbij, mensen liepen verder en de weerspiegeling gedroeg zich weer normaal.

Hij vertelde zichzelf dat hij vermoeid was.

Dat glas licht kon vervormen.

Dat zelfs wonderen soms vreemde neveneffecten hadden.

Twee dagen later nam hij alweer deel aan een race.

Hij won.

Maar voor het eerst klonk het gejuich niet als bewondering.

Het klonk als een waarschuwing die hij nog niet begreep.

Hoofdstuk 3 – Een god zonder aanbidders

Dave probeerde minder vaak te knippen, maar de macht was te gemakkelijk geworden.

Waarom zou hij in de regen wachten op een taxi als hij zelf rustig naar de overkant kon lopen? Waarom zou hij een gemiste afspraak aanvaarden als hij de klok voor de rest van de wereld kon onderbreken? Waarom zou hij tijdens een race een botsing riskeren wanneer één beweging van zijn vingers hem kon redden?

Iedere reden om zijn gave niet te gebruiken, voelde zwakker dan de zekerheid die ze hem bood.

Toch veranderde de stilgezette wereld.

Het begon met kleine dingen. Soms hoorde Dave ver weg een tik, hoewel geen enkele klok kon lopen. Een andere keer zag hij een gordijn bewegen in een kamer waar alles bevroren hoorde te zijn. Zijn schaduw wees enkele tellen in de verkeerde richting. Voetstappen die hij in stof achterliet, verdwenen nog voordat hij de tijd hervatte.

Het ergste was het gevoel dat hij bekeken werd.

Tijdens zijn wandelingen draaide Dave zich steeds vaker om. Hij verwachtte iemand te zien die tussen de onbeweglijke mensen door liep, maar achter hem lag alleen een eindeloze straat vol verstijfde lichamen.

Hij probeerde zijn onrust te negeren door verder te gaan dan ooit tevoren.

Op een avond stopte hij de tijd in het centrum van Amsterdam. Het regende. Duizenden druppels hingen boven de grachten en straatverlichting brak erin tot kleine gouden vonken. Dave liep over een brug, stapte tussen fietsers door en volgde een smalle straat naar het station.

Daar zag hij een meisje van een jaar of acht naast haar moeder staan. Het kind hield een rood ballonkoord vast. De ballon zweefde boven haar hoofd, schuin getrokken door een wind die niet meer bestond.

Dave wist niets over haar, maar gaf haar in gedachten een naam.

Emma.

Haar moeder noemde hij Clara. Hij bedacht dat ze onderweg waren naar een trein, dat Emma bang was om te laat te komen en dat Clara haar had beloofd dat grootvader op hen zou wachten.

Dave ging op een bank zitten en praatte tegen hen.

Hij vertelde over zijn eerste fiets, over de vrachtwagen en over de races. Hij vertelde dingen die hij nooit tegen een levend mens had durven zeggen. Dat iedere overwinning gestolen was. Dat hij soms hoopte dat iemand hem zou ontmaskeren. Dat hij niet meer wist of hij werkelijk goed kon rijden.

Emma glimlachte niet. Clara antwoordde niet.

Dave beseftte dat hij al uren tegen twee standbeelden sprak.

Hij stond op en liep verder.

Toen hij uiteindelijk knipte, kwam het station met een daverende klap tot leven. Mensen botsten bijna tegen hem aan. Treinen remden piepend langs de perrons. Emma en Clara verdwenen in de menigte.

Dave voelde zich niet langer een god.

Een god had aanbidders.

Hij was slechts iemand die overal kon zijn zonder ergens bij te horen.

Ook tijdens gewone tijd raakte hij vervreemd van de mensen om hem heen.

In interviews antwoordde hij automatisch. Bij bijeenkomsten keek hij vaker naar zijn handen dan naar degene die tegen hem sprak. Hij stopte gesprekken wanneer een vraag hem niet beviel en liep dan om de verslaggever heen, alsof hij de juiste woorden op diens bevroren gezicht kon vinden.

Sofia Laurent bleef de enige racer die hem openlijk tegensprak.

Na een wedstrijd in Praag wachtte ze hem op in de ondergrondse garage. Dave had opnieuw gewonnen, hoewel zijn wagen halverwege de race bijna dwars op de weg had gestaan.

“Wat gebeurt er met jou?” vroeg ze.

Dave opende de deur van zijn auto. “Ik heb gewonnen. Dat gebeurt er.”

“Ik zag je voorwiel breken.”

Hij keek haar aan.

Sofia haalde een klein stuk metaal uit haar zak. Het was een afgebroken onderdeel van zijn wielophanging.

“Dit lag op de weg,” zei ze. “Je had die bocht niet kunnen halen.”

“Maar ik heb ze gehaald.”

“Dat is precies wat ik bedoel.”

Dave probeerde te lachen. “Wil je me beschuldigen van bedrog omdat je niet tegen je verlies kunt?”

“Ik beschuldig je nergens van. Ik zeg alleen dat er rond jouw dingen gebeuren die niet kunnen.”

Even dacht Dave eraan alles te vertellen. Hij wilde haar meenemen naar een lege ruimte, zijn vingers tegen elkaar brengen en haar daarna uitleggen waar hij was geweest. Maar zij zou niets ervaren. Voor haar zou er geen tijd voorbijgaan. Zijn geheim kon niet worden bewezen zonder het opnieuw te misbruiken.

Bovendien was hij bang voor de blik die ze hem zou geven wanneer ze begreep dat al zijn overwinningen leugens waren.

Dave pakte het metalen onderdeel uit haar hand.

“Misschien ben ik gewoon beter dan mogelijk is.”

Sofia keek hem lang aan.

“Op een dag,” zei ze, “kom je een bocht tegen die zelfs jij niet kunt herstellen.”

Ze vertrok.

Dave bleef alleen achter.

Diezelfde nacht stopte hij de tijd in zijn appartement. Hij legde het gebroken onderdeel op tafel en staarde ernaar. Buiten bleef een vliegtuig als een ster tussen de gebouwen hangen. De stad onder hem was een onbeweeglijk veld van licht.

Hij wachtte.

Minuten werden uren. Uren verloren hun betekenis.

Het tikken keerde terug.

Tik.

Een lange stilte.

Tik.

Dave liep door zijn appartement en controleerde alle klokken. Geen enkele wijzer bewoog. Zijn dure horloges lagen zwijgend in een lade. Het geluid leek uit de muren te komen.

Tik.

Daarna hoorde hij iets anders.

Een automotor.

Heel zwak, diep beneden op straat.

Dave rende naar het raam.

Tussen de stilstaande voertuigen zag hij een zwarte wagen. Er brandden geen koplampen. De auto had geen zichtbaar logo en geen nummerplaat. Toch meende Dave beweging achter de voorruit te zien.

Hij drukte zijn gezicht tegen het glas.

De zwarte wagen stond volledig stil.

Dave knipte.

Het verkeer kwam op gang. Bussen, taxi's en fietsers vulden de straat met lawaai. Hij zocht de zwarte auto, maar die was verdwenen.

Vanaf dat moment zag hij hem vaker.

Bij een tankstation in Duitsland stond de wagen aan de andere kant van de snelweg. Tijdens een race in Italië zag Dave hem achter het publiek geparkeerd. In een hotelgarage vond hij een leeg vak met natte bandensporen, hoewel het buiten al dagen droog was.

Niemand anders leek het voertuig op te merken.

Dave begon te vermoeden dat iemand hem volgde.

Hij liet zijn wagen controleren op zenders en camera's. Hij veranderde routes, boekte hotels onder andere namen en verscheen onaangekondigd op races. Toch dook de zwarte auto steeds opnieuw op.

Soms tijdens gewone tijd.

Soms in de stilte.

En iedere keer iets dichterbij.

De uitnodiging lag op een ochtend onder de deur van zijn appartement.

Er was geen envelop en geen afzender. Alleen een rechthoekig stuk zwart papier met zilveren letters.

Eén race. Geen publiek. Geen sponsors. Geen trucs. Als je durft.

Daaronder stonden coördinaten en een tijdstip.

Dave las het bericht drie keer.

Hij controleerde de beveiligingsbeelden van het gebouw. Niemand had de verdieping betreden. De camera tegenover zijn deur vertoonde precies één storing: een zwart beeld van minder dan een seconde.

Dave voelde angst.

Daaronder voelde hij iets wat hij al jaren niet meer had gekend.

Nieuwsgierigheid.

Misschien kende de afzender zijn geheim. Misschien was het een val van een tegenstander of een journalist. Misschien wilde iemand hem ontvoeren en losgeld eisen. Ieder verstandig mens zou de politie waarschuwen of het bericht verbranden.

Dave legde het papier op tafel.

Geen trucs.

Die twee woorden bleven in zijn gedachten rondgaan.

Hij was moe van overwinningen waarvan hij de afloop al kende. Moe van applaus dat hem niet toebehoorde. Moe van een leven waarin iedere fout kon worden uitgewist voordat iemand haar zag.

Hij wilde opnieuw voelen wat hij op zijn fiets had gevoeld voordat de wereld voor het eerst zweeg.

Echte angst.

Echt gevaar.

Een echt gevolg.

Op het afgesproken uur trok Dave zijn zwarte raceoverall aan. Hij liet zijn telefoon thuis en verwijderde het embleem van zijn sponsor van zijn borst. Vervolgens daalde hij af naar de garage en startte zijn donkerblauwe wagen.

Bij de uitgang bleef hij even staan.

Zijn vingers rustten op het stuur.

“Geen trucs,” zei hij tegen zijn spiegelbeeld.

Deze keer bewoog het precies tegelijk met hem.

Dave reed de nacht in.

Hoofdstuk 4 – Geen trucs

De coördinaten leidden naar een verlaten industriegebied buiten de stad.

Ooit hadden er staalfabrieken en opslagplaatsen gestaan. Nu vormden roestige pijpleidingen donkere lijnen tegen de hemel. Gebroken ramen staarden als lege ogen over de weg. Onkruid groeide door scheuren in het asfalt en oude spoorrails verdwenen onder plassen en modder.

De route was gemarkeerd met kleine witte lampen.

Ze liep tussen magazijnen door, over een smalle dienstweg en vervolgens naar een half ingestorte brug boven een brede rivier. Achter de brug volgde een reeks scherpe bochten langs verlaten kades. Eén fout kon een auto tegen beton, staal of rechtstreeks het water in sturen.

Dave stapte uit en luisterde.

Er was geen publiek. Geen muziek. Geen drone boven de weg. Alleen wind die door gebroken ramen blies en ergens in de verte het ritmische slaan van loshangend metaal.

Toen verscheen de zwarte wagen.

Hij kwam zonder koplampen uit een zijstraat en stopte naast Dave. Het voertuig was langer en lager dan hij had verwacht. De carrosserie weerspiegelde nauwelijks licht. Er waren geen merken, stickers of herkenbare onderdelen zichtbaar.

De deur ging open.

De bestuurder droeg een donkere raceoverall en zwarte leren handschoenen. Hij was vermoedelijk tien jaar ouder dan Dave, mager en bleek, met kort haar dat aan de slapen grijs begon te worden. Zijn gezicht was scherp, maar niet vijandig. Het meest opvallende waren zijn ogen: rustig, opmerkzaam en vermoeid.

Alsof hij al heel lang op dit ogenblik had gewacht.

“Wie ben jij?” vroeg Dave.

De man keek naar zijn handen.

“Dat doet er niet toe.”

“Heb jij het bericht gestuurd?”

“Je bent gekomen. Dat is voldoende.”

Dave wees naar de route. “Wat wil je bewijzen?”

“Dat jij nog kunt kiezen.”

“Waarover?”

De onbekende bestuurder glimlachte flauwtjes. “Of je deze race werkelijk wilt winnen.”

Dave voelde irritatie. “Je denkt dat je mij kent?”

“Ik ken wat je doet wanneer je bang wordt.”

De wind blies tussen hen door.

Dave keek naar de leren handschoenen van de man. Zijn rechterduim rustte tegen zijn middelvinger.

“Kun jij het ook?” vroeg Dave.

De bestuurder gaf geen antwoord. Hij liep naar zijn wagen en opende de deur.

“Geen trucs,” zei hij. “Dat was de afspraak.”

“En als ik me er niet aan houd?”

De man ging zitten.

“Dan ontdek je waarom dit de laatste race is.”

De twee wagens stelden zich op onder een gebroken metalen boog. Een rij witte lampen telde af. Dave voelde zijn hart tegen zijn ribben slaan.

Rood.

Oranje.

Groen.

De motoren brulden.

Dave schakelde op en schoot vooruit. Zijn achterbanden zochten grip op het beschadigde asfalt. De zwarte wagen bleef naast hem rijden, zo dicht dat hij het bleke gezicht van de bestuurder door de zijruit kon zien.

Bij de eerste bocht remde Dave laat. De achterkant van zijn auto brak licht uit, maar hij ving de beweging op zonder zijn gave te gebruiken. De zwarte wagen koos een ruimere lijn en verloor enkele meters.

Dave glimlachte.

Voor het eerst in jaren wist hij niet wat er zou gebeuren.

Ze reden tussen twee magazijnen door en bereikten een reeks nauwe bochten. Dave voelde iedere oneffenheid door het stuur. Hij luisterde naar de motor, koos zijn versnellingen en vertrouwde op vaardigheden die hij jarenlang nauwelijks nodig had gehad.

De zwarte wagen kwam dichterbij.

Bij een scherpe bocht raakte Dave met zijn achterwiel een stuk beton. Zijn auto schokte. Zijn vingers spanden zich instinctief om het stuur.

Duim tegen middelvinger.

Hij trok ze weer uiteen.

Geen trucs.

De wagen bleef onder controle.

Adrenaline stroomde door hem heen. Niet de lege opwindning van een overwinning die al vaststond, maar een scherp en helder gevoel. Iedere beslissing telde. Iedere meter kon niet worden teruggenomen.

Dave lachte hardop.

De zwarte bestuurder keek kort opzij en glimlachte eveneens.

Ze bereikten de oude spoorweg. De banden sloegen over de rails. Dave nam de leiding, maar zijn tegenstander bleef binnen enkele meters. De twee auto's schoten door een tunnel van pijpleidingen en reden de open kade op.

Daar wachtte de brug.

Ze was smaller dan op de kaart had geleken. Een deel van de reling ontbrak en grote scheuren liepen door het wegdek. Beneden lag de rivier zwart tussen de betonnen oevers.

Dave gaf gas.

De zwarte wagen kwam naast hem.

Halverwege de brug moesten ze uitwijken voor een ingestort stuk asfalt. Dave stuurde naar links, maar zijn voorwiel gleed over los grind. De auto week verder uit dan hij had bedoeld. De kapotte reling naderde.

Hij kon remmen.

Hij kon vertrouwen op zijn talent.

Hij kon de fout aanvaarden.

In zijn hoofd hoorde hij Sofia's stem.

Op een dag kom je een bocht tegen die zelfs jij niet kunt herstellen.

Dave zag het donkere water.

Zijn moed brak.

Knip.

De wereld bevroor.

De motor viel stil. Kleine steentjes hingen boven het wegdek. De voorzijde van Daves auto stond schuin naar de rand van de brug, op minder dan een halve meter van de afgrond.

Dave liet zijn adem ontsnappen.

"Idioot," fluisterde hij tegen zichzelf.

Hij stapte uit. Zijn benen trilden, maar de vertrouwde stilte gaf hem opnieuw het gevoel dat alles beheersbaar was. Hij kon de positie van zijn wagen corrigeren. Daarna zou hij de race hervatten en waarschijnlijk winnen.

Niemand hoefde te weten dat hij de afspraak had gebroken.

Dave liep naar de voorkant van zijn auto en zette zijn schouder tegen het spatbord. Het voertuig bood weerstand, maar bewoog langzaam. Centimeter na centimeter duwde hij het van de rand weg.

Toen hoorde hij een zacht geluid.

Een trilling.

Dave keek op.

De zwarte wagen stond enkele meters achter hem. Het voertuig leek onbeweeglijk, maar de carrosserie trilde heel licht, alsof de motor nog ergens diep vanbinnen draaide.

“Dat kan niet.”

Hij liep naar de auto.

De bestuurder zat met zijn handen aan het stuur. Zijn hoofd was een weinig naar Dave gedraaid. Zijn gezicht droeg niet langer de glimlach van daarnet.

Er lag verdriet in.

Dave boog zich naar de zijruit.

Het rechteroog van de man bewoog.

Slechts een fractie.

Maar het keek rechtstreeks naar hem.

Dave deinsde achteruit.

“Nee.”

De vingers van de bestuurder spannen zich rond het stuur. Zijn duim leek naar zijn middelvinger te bewegen, maar kwam niet verder.

Dave voelde een paniek die sterker was dan op het kruispunt met de vrachtwagen. Hij rende naar zijn eigen auto, viel bijna over een stil hangend brok asfalt en trok de deur open.

Hij ging zitten.

Knip.

Niets.

De wereld bleef stil.

Dave keek naar zijn hand. Misschien had hij de beweging niet goed uitgevoerd. Hij wreef zijn vingers droog aan zijn raceoverall en probeerde opnieuw.

Knip.

Geen geluid.

Geen vallende stenen.

Geen motoren.

Nog eens.

Knip.

Knip.

Knip.

Zijn vingertop begon pijn te doen.

De wereld reageerde niet.

Dave stapte opnieuw uit en schreeuwde naar de onbekende bestuurder.

“Wat heb je gedaan?”

De man bewoog niet meer.

Dave trok aan de deur van de zwarte wagen, maar die ging niet open. Hij sloeg tegen het raam. Het glas gaf niet mee. Hij pakte een los stuk beton en probeerde het raam te breken, maar iedere slag werd afgeremd door een onzichtbare weerstand.

“Maak dit ongedaan!”

Zijn stem rolde over de brug en verdween zonder echo.

Dave rende naar het einde van de route. Misschien zou de tijd buiten het industriegebied normaal bewegen. Misschien was dit slechts een plaatselijke verstoring.

Voorbij de brug stonden bomen met onbeweeglijke bladeren. Langs de kade hing een meeuw boven het water. In de verte was een trein stilgevallen op een viaduct.

Dave liep tot zijn benen hem niet verder droegen.

Overal wachtte dezelfde stilte.

Toen hij terugkeerde, zat de onbekende bestuurder nog precies zoals daarvoor.

Dave ging op het asfalt zitten en keek naar de twee auto's.

Voor het eerst begreep hij dat tijd hem nooit had gehoorzaamd.

Ze had hem slechts toegelaten haar te verlaten.

En nu was de deur achter hem dichtgevallen.

Hoofdstuk 5 – Het moment dat nooit eindigde

In het begin bleef Dave bij de brug.

Hij was ervan overtuigd dat de stilstand vanzelf zou eindigen. Misschien moest hij wachten tot zijn gave zich herstelde. Misschien moest de andere bestuurder opnieuw bewegen. Misschien bestond er een grens van enkele uren of dagen waarna de tijd hem noodgedwongen zou terugnemen.

Maar zonder bewegende zon en zonder werkende klokken kon hij niet bepalen hoelang hij daar zat.

Het bleef nacht.

De maan hing boven de fabrieksterreinen en veranderde nooit van plaats. Het water onder de brug vormde een zwarte, onbeweeglijke spiegel. Zelfs de wind liet zich niet voelen.

Dave probeerde alles.

Hij knipte met zijn linkerhand. Hij gebruikte beide handen tegelijk. Hij sloeg zijn vingers tegen elkaar tot de huid openbarstte. Hij schreeuwde bevelen naar de wereld en smeekte haar daarna om verder te gaan.

Niets hielp.

Zijn lichaam veranderde nauwelijks. Hij kreeg honger, maar het gevoel werd nooit ondraaglijk. Eten kon hij met moeite uit de stilstand trekken. Water bleef stroperig, maar zodra het zijn lippen raakte, kon hij drinken. Slapen lukte wanneer hij zijn ogen sloot en zich aan de uitputting overgaf.

Alleen wist hij nooit of hij een uur of een maand had geslapen.

Na wat dagen konden zijn geweest, verliet Dave het industriegebied. Hij liep naar de stad en zocht daar naar tekenen van beweging.

Hij vond niets.

Mensen stonden op voetpaden, in winkels en achter ramen. Een buschauffeur keek naar de weg. Een ober hield een dienblad schuin boven een tafel. In een ziekenhuis boog een arts zich over een patiënt, omringd door collega's die nooit verder zouden handelen.

Dave probeerde hen te helpen, hoewel hij niet wist of dat nog betekenis had. Hij zette het dienblad recht. Hij legde een gevallen wandelstok terug in de hand van een oude man. Hij verplaatste een kind dat achter een bal de straat op rende.

Daarna knipte hij.

De bus reed niet.

De ober bewoog niet.

Het kind bleef met één voet boven het asfalt hangen.

Dave begon te lopen.

Hij bezocht zijn appartement, maar herkende de luxe niet meer. De glazen wanden boden uitzicht op een stad die even doods was als de kamers. Op tafel lag het zwarte kaartje met de uitnodiging. De zilveren letters leken feller dan voorheen.

Eén race. Geen publiek. Geen sponsors. Geen trucs. Als je durft.

Dave verscheurde het papier. De stukken dwarrelden niet naar de vloer. Ze bleven tussen zijn vingers en de tafel hangen totdat hij ze zelf naar beneden duwde.

In de slaapkamer trok hij een lade open. Daar lagen zijn horloges. Hij zette ze allemaal naast elkaar, maar geen enkele wijzer bewoog. Zelfs het kleine tikken dat hem eerder had achtervolgd, was verdwenen.

Hij was buiten de tijd terechtgekomen.

Misschien bestond de wereld nog steeds, slechts één knip van hem verwijderd.

Misschien was zij verdwenen en bleef alleen deze versteende afdruk over.

Dave wist niet welke mogelijkheid erger was.

Hij ging naar zijn moeder.

Ze stond in haar keuken en schonk koffie in. De straal hing tussen de kan en het kopje als een bruine glazen staaf. Haar haar was grijzer geworden sinds zijn jeugd. Dave had dat nooit werkelijk opgemerkt.

Op de koelkast hing een foto van hem als zestienjarige. Hij stond naast zijn oude fiets en keek nors naar de camera. Zijn moeder had de foto altijd bewaard, zelfs nadat zijn gezicht op duizenden professionele affiches was verschenen.

Dave ging aan de keukentafel zitten.

Hij vertelde haar de waarheid.

Over de vrachtwagen. De toets. Zijn eerste race. De verschoven obstakels en de gestolen overwinningen. Hij vertelde hoeveel geld hij had verdiend en hoe weinig daarvan hem gelukkig had gemaakt. Hij bekende dat hij haar bezoeken vaak had uitgesteld omdat hij dacht dat er altijd meer tijd zou zijn.

Zijn moeder bleef onbeweeglijk.

“Ik weet niet of je trots op mij zou zijn,” zei hij. “Maar dat was je waarschijnlijk al voordat ik al die races won.”

Hij wachtte op een antwoord dat niet kwam.

Voorzichtig duwde hij de koffiekkan recht en zette die op het aanrecht. Daarna sloeg hij zijn armen om haar heen. Haar lichaam was warm, maar ze omhelsde hem niet terug.

Dave bleef lang bij haar.

Toen vertrok hij zonder afscheid te nemen, omdat afscheid alleen betekenis had wanneer iemand verderging.

De stilte maakte plaatsen gelijk.

Parijs, Berlijn, Brussel en Amsterdam verschilden nauwelijks wanneer geen mens bewoog. Zonder stemmen en motoren waren steden slechts verzamelingen steen, glas en licht. Dave liep langs monumenten, door stations en over snelwegen. Hij sliep in hotels waarvan niemand hem een sleutel hoefde te geven.

Onderweg gaf hij namen aan de mensen die hij ontmoette.

Een man die op een perron naar zijn horloge keek, noemde hij Arthur. Een vrouw met bloemen werd Sophie. Twee jongens die op het punt stonden elkaar lachend in een fontein te duwen, kregen volledige levensverhalen. Dave vertelde hun waar ze woonden, op wie ze verliefd waren en welke dromen ze nog zouden verwezenlijken.

Zolang hij hun verhalen onthield, voelde hij zich minder alleen.

Maar ook zijn herinneringen begonnen te vervagen.

Hij wist op den duur niet meer hoe het applaus na een overwinning precies had geklonken. Het gebrul van motoren werd een vaag idee. Hij herinnerde zich Sofia's gezicht, maar soms niet haar naam. Zelfs de stem van zijn moeder werd zachter in zijn gedachten.

Dave probeerde alles op te schrijven. Hij vulde schriften met namen, plaatsen en bekentenissen. Wanneer hij later terugkwam, herkende hij zijn eigen handschrift niet altijd.

Jaren verstreken.

Of misschien slechts minuten.

Zijn haar groeide nauwelijks en zijn gezicht werd niet zichtbaar ouder. Toch voelde hij zich oud. Niet in zijn lichaam, maar in de ruimte tussen zijn gedachten. Hij had te veel stilte meegedragen.

Op een dag keerde hij terug naar de zwarte wagen.

De onbekende bestuurder zat nog steeds achter het stuur. Zijn oog was opnieuw bevroren, gericht op Dave. In het bleke gezicht zag Dave geen vijand meer.

Alleen iemand die misschien dezelfde fout eerder had gemaakt.

Dave ging naast de auto zitten.

“Wilde je mij waarschuwen?” vroeg hij.

Geen antwoord.

“Had ik gewoon moeten blijven rijden?”

De bestuurder zweeg.

“Zat jij hier al voordat ik knipte? Wachtte je op iemand die jouw plaats kon innemen?”

De vragen verdwenen in de nacht.

Dave bestudeerde de handen van de man. De rechterduim en middelvinger waren bijna tegen elkaar gedrukt. Misschien had hij geprobeerd de tijd te herstellen. Misschien had hij geprobeerd Dave tegen te houden. Of misschien was hij nooit een gewoon mens geweest.

Dave zou het niet te weten komen.

Hij legde één hand tegen het donkere glas.

“Het spijt me.”

Daarna liep hij naar de rand van de brug.

Beneden hem wachtte het water.

Dave dacht terug aan zijn eerste stilgezette moment. Hij zag opnieuw de vrachtwagen, de regen en zijn fiets. Toen had de stilte als een geschenk gevoeld. Ze had hem een tweede kans gegeven.

Maar daarna had hij iedere kans gebruikt om de eerste te vermijden.

Hij had nooit leren verliezen. Nooit leren vallen. Nooit aanvaard dat angst bij het leven hoorde. Iedere fout had hij uitgewist, totdat er van zijn bestaan alleen een reeks perfecte leugens overbleef.

De andere racers waren nooit zwak geweest omdat ze risico's namen.

Zij waren moedig geweest omdat ze geen uitweg hadden.

Dave ging op de rand van de brug zitten. Zijn benen hingen boven het onbeweeglijke water. Achter hem stonden de twee racewagens voor altijd gevangen in de beslissende seconde.

Hij probeerde zich Sofia's woorden te herinneren.

Iedereen maakt fouten.

Ze had gelijk gehad.

Een fout maakte iemand niet zwak. Een fout bewees dat een keuze werkelijk had bestaan.

Dave keek naar zijn handen.

Diezelfde handen hadden hem van de vrachtwagen gered. Ze hadden hem rijkdom, roem en bewondering gegeven. Ze hadden obstakels verplaatst, ongelukken voorkomen en iedere tegenstander verslagen.

Ze hadden hem ook alles afgenomen.

Misschien bestond er nog één mogelijkheid. Misschien moest hij niet knippen uit angst, woede of verlangen naar controle. Misschien zou de tijd alleen reageren wanneer hij bereid was de gevolgen te aanvaarden.

Dave bracht zijn duim en middelvinger langzaam naar elkaar.

Hij stelde zich voor dat de regen weer zou vallen. Dat de motoren zouden brullen en de zwarte wagen hem voorbij zou schieten. Misschien zou zijn eigen auto over de rand gaan. Misschien zou hij de race verliezen. Misschien zou hij sterven.

Voor het eerst wilde hij geen van die mogelijkheden veranderen.

Hij wilde alleen dat er weer iets gebeurde.

Zijn vingers raakten elkaar.

Knip.

Dave bleef luisteren.

Geen motor.

Geen wind.

Geen water.

Niets.